

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΟΙ "ΚΑΤΕΡΓΑΡΗΔΕΣ", ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ο «λευκός ξένος» του θαλασμιού Νταϊτόν. Στά εάθη της Λιμπερίας με τους πολεμιστάς Γκερέ. Ένα κυνήγι λιονταριών στη ζούγκλα. Τα τρομαχτικά φειδιά της Άφρικής. Το ανατριχιαστικό συμπέσιο ενός βόα. Πώς προσελκύουν οι πύθωνες τα θύματά τους. Μια έκπληκτη πάλη ενός φειδιού και δυο τίγρεων. Τι άφηγείται ο έξερευνητής Ούλλιαμ Σήμπρουκ.

θήσει τον Νταϊτόν.

Κι' αλήθεια, γιατί να μη δεχθώ την πρότασί του; Μήπως ήξερα αν θα τύχαινα της ίδιας φιλικής υποδοχής και στους Γιαλουμπά; Μήπως ήξερα ότι δεν θα τρώονα την ύρεσί να μ' κάνουν ψητό; Ώστόσο, αν και δίστασα ές πάρω την απόφασί μου, δέχτηκα τέλος την πρότασί του αρχηγού των Γκερέ και τόν άκολουθήσα στη ζούγκλα της Λιμπερίας. "Άς μου έπι-

τραπή να μ' εως κούρασα με την περιγραφή του κοπαστικού ταξειδιού και τίς δραματικές περιπέτειες του καρναβιού μας. Ή ζούγκλα, πρέπει να ξέρετε, γιά τους τολμηρούς έπισκεπτες της, κρύβει πάντα ένα πληθός συγκινήσεις, που ε' κάνουν να ξεχνάς την κούρασί και να μένης σκλάβος της παράξενης γοητείας της. Στη ζούγκλα ώστόσο της Λιμπερίας ανακάλυπα τόν «βασιλέα των κατεργάρηδων». Μη νομίσετε ότι πρόκειται γιά τόν βασινα, τόν πάνθηρα, ή τόν παμπόνηρο πύθικο. Όλ' αυτά τα ζώα δεν μπορούν να φτάσουν στην σατανικότητά του τόν «βασιλέα των κατεργάρηδων». Αυτός ο κατεργάρης εινε ο βόας, τó τρομερότερο και τó πιο ύπουλο έρπετό της ζούγκλας. "Ένας τέτοιος ασφαλώς θά ξεγέλασε και τήν Έβα στόν Παράδεισο και τήν Έπεισε να φάη τó άπρηγουμένο μήλο. "Έχει όλα τα «προόντα» ενός εγκληματίου: Τήν γοητεία, τó μαγνητικό βλέμμα, τήν σατανική έξυπνάδα και τήν ταχύτητα τίς δράσεως. "Όλος ο κόσμος τόν θάσους τόν φοβάται και τόν τρέμει. Άκόμη κι' αυτά τα λιοντάρια. Θά σάς διηγηθώ μερικά έπεισόδια, στα όποια παρευρέθηκα άκούσιος μάρτυς και τα όποια μ' έκαναν να φοβηθώ αυτό τó φειδί περισσότερο κι' από τα πιο έπικινύνα θηρία.

Τή δεύτερα λοιπόν μέρα της έκδρομής μας, τήν ώρα που άρχισε να σκοτεινάζη, σταθήκαμε σ' ένα ξεφύτο τού θάσους κι' οι Ιθαγενείς έστησαν τίς σκηνές και πήγαν να κούψουν ξύλα γιά ν' άνάψουν φωτιές. "Ένας άπ' αυτούς όμως δεν έναγαύρισε τήν κατασκήνωσι. Ο Νταϊτόν δεν άνηούχησε καθόλου. Άρκέσθηκε να σηκώσει μοιρολατρικά τούς ώμιους και να μου πή: —Θά τόν πήραν τα πνεύματα τού θάσους!

—Μά εγώ δεν μπορούσα να έξηγησω τήν εξαφανίαί του. Βέβαια λοιπόν ότι εχει πέσει άθμα κανενός δυστυχήματος, απόφασισα να τόν αναζητήσω. "Έτσι θά έδειχνα στόν φύλαρχό τους ότι τους θεωρούσα ίσους μου και φρονιτίζα γι' αυτούς. Πράγματι πήρα τήν καραμπίνα μου και τραβήξα μόνος μου, με χίλιες προφυλάξεις, από τόν ίδιο δρόμο που εχει πάρει όταν έρευνη κι' ο Ιθαγενής. Περίπατος πάνω από ένα τέταρτο της ώρας, παραμερίζοντας τα κλαδιά και προσέγοντας οε κάθε θήμα μου. "Έπρεπε να έγω τó νού μου παντού. Μπορούσε κállιστα ένας πύθικος να ριζή πάνω στο κεφάλι μου με δύνامي ένα λι-

δικό καρύδι ή να πεταχτή μπροστά μου μιά πεινασμένη τίγρις. "Άλλωστε, όπως σάς είπα, πλησίαζε ή ώρα που όλα τα θηρία θά βγαίναν γιά ν' αναζητήσουν τήν τροφή τους. Μ' αυτές τίς σκέψεις βάδιζα λοιπόν προσεχτικά, όταν σε μικρή άπόστασι από μένα αντίκρουσα τó έξιξη ανατριχιαστικό θέαμα: Έίδα ένα τεράστιο φειδί να προσπαθί να τυλιχθή στο άναίσθητο σώμα ενός μαύρου, τού Ιθαγενούς ασφαλώς που εχει χαθή. "Ήταν ένας βόας μακρός ως έξι μέτρα. Μ' άργές κινήσεις, κουλούραζόταν γύρω στο σώμα τού μαύρου, τó έσφιγγε με δύνامي κι' άκουγα καθαρά τó σπάσιμα των κοκκάλων τού θύματός του. "Έμεινα άκίνητος, σάν μαρμαρωμένος. "Ήξερα ότι αυτά τα φειδιά ειν' επικινύνα όταν εινε πεινασμένα. "Άφου λοιπόν είχα βεβαιωθή πειά ότι ο μαύρος ήταν νεκρός, στάθηκα να παρακολουθήσω τó δείπνο τού άποτρόπου φειδιού. Ο βόας, άφου τυλιχθηκε άρκετές φορές γύρω από τόν Ιθαγενή κι' έκανε τó σώμα τού θύματός του μιά άμορφη μάζα, άρχισε να χορταίνει τήν πείνα του. Τó θέαμα, αλήθεια, ήταν άποτρόπαιο. "Έβλεπα τó φειδί να καταπροχθίζει με βουλιμία τίς ματωμένες σάρκες τού Ιθαγενούς κι' άκουγα τó συριγμό της γλώσσας του. Μά και γιά έναν έλλο λόγο περιμένα να τελειώσω τó μακάθριο συμπόσιό του. "Ήθελα να τó σκοτώσω. Τα φειδιά τρώνε πράγματι τόσο πολύ, ώστε κοτόπιν μένουσ άναίσθητα και δεν μπορούν να κινήθουνε. Τότε τα πλησιάζουν οι κυνηγοί κι' εφε τα σκοτώνουν, εφε τα πιάνουν ζωντανά. Τό ίδιο λοιπόν θά έκανα κι' εγώ. "Έτσι περιμένα να καταπροχθίσω τόν Ιθαγενή γιά να τόν πληρώσω. Κι' αλήθεια, μετά άλίγη ώρα, από τó σώμα τού μαύρου δεν εχταν άπομείνει παρά λίγα κοκκάλα. Ο βόας

τόρως ειν' άρχισι να ναρκώνεται. Τεντώθηκε καταγής κι' έμεινε άκίνητος. Κατάλαβα ότι ειν' έρθε ή στιγμή να τόν πληρώσω. "Αθόρως λοιπόν προχώρησα πιο κοντά του, τόν σημάδεψα στο κεφάλι και πυροβόλησα. Τό φειδί τινάχθηκε άπάνω, άρχισε να χτυπιέται σάν δαιμονισμένο και τέλος σωριόσθηκε νεκρό, με τήν κοιλιά πρós τα πάνω. Εύχαριστημένος, γύρισα πίσω στην κατασκήνωσι και διηγήθηκα στο Νταϊτόν τήν περιπέτειά μου. Χάρηκε ύπερβολικά. Διάετα τους Ιθαγενείς να φέρνουν τó φειδί στην κατασκήνωσι κι' έπειτα τó έρριξε μόνος του στη φωτιά κι' έθαλε τούς πολεμιστάς του να χορεύουν γύρω της, μέχρι που να γίνη στάχτι. "Έτσι ικανοποιήθηκε γιά τó θάνατο τού «ύπηκόου» του. "Όσο γιά μένα; "Από τότε κέρδισα τήν εμπιστοσύνη του.

Οι βόες ώστόσο και γενικά τίς μεγάλα φειδιά της ζούγκλας, σ' εξααιρετικές μόνο περιπτώσεις τρέφονται μ' άνθρωπινο κρέας. Πρέπει δηλαδή να μη βρούν τίποτε. καλύτερο να φάνε γιά να καταπροχθίσουν έναν άνθρωπο! Συνήθως όμως διαλέγουν τα θύματά τους μεταξύ τών μικρών ζώων της ζούγκλας, τών όποιών τó κρέας εινε πιο τρομερό και πιο νόστιμο. "Έτσι έχουν μεγάλη προτίμησι στους λαγούς, στα μικρά ελάφια, στα ζαρκαλάκα και σ' όλα τα κιαδιά τών θηρίων, τα όποια, όπως εινε άνυπόπτα, παρασύρονται στη σατανική παγίδα τους. Τό παράδοξο δέ εινε ότι τα μεγάλα φειδιά δεν κούραζονται καθόλου να βρουν τήν τροφή τους. "Εφαριμάζουν πάντα έν άλάθητο μέσο: Τή μαγνητική δύναμι τού θλάμματός τους. "Έτσι, όταν πεινάσουν, διαλέγουν ένα κατάλληλο μέρος τού θάσους, τυλιγουν τήν ούρά τους στα κλαδιά ενός δέντρου κι' άκουμπουν τó κεφάλι τους καταγής. Σ' αυτή τή στάσι μένουσ δυό και τρείς ώρες, περιμένοντας όποιοινο τυτικά τó θύμα τους. Κά φυσικά, δεν άφγει να περάση κανένα ζωό από εκείνο τόν τόπο. "Όπως δέ εινε άνυπόπτο, δεν βλέπει τó φειδί που τó παραμονεύει. "Έτσι πλησιάζει κοντά Μά τότε πέφτει στο μαγνητική επίδρασι τού φειδιού και δεν μπορεί να ξεφύγη. Σάν ύπνωτισμένο, βαδίζει πρós τó θήμα του, σπρωγμένο από μιά άόρατη δύναμι. Τότε τó φειδί έετυλιγεται άπ' τó δέντρο, πλησιάζει γρήγορα τó θύμα του και τó καταπροχθίζει. "Έχει εξακριβωθή ότι ένας βόας ή ένας πύθικος, μπο-

(Η συνέχεια εις τήν σελίδα 366)

"Ένα φειδί, τή στιγμή που καταπροχθίζει έναν τεράστιο ποικτιό

ΚΑΡΙΟΚΑ, Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 337)

ρω μου, κι χρωιάτ'ι τ'ι χέρ'α του και τ'ι πόδια του και ν'ι τραγουδάει. Είχε βρη την «Καριόκα», που μ'εξ'ε β'εαν κατόπιν διάσημος.

—Ναι, ένα χρωιάτ'ι, μου θίμισ'ε τ'ον ξωποτό χορό, που είχα δη κά- ποτε ν'ι χορεύουσι οι Ιθαγενείς της Κούβας, μου είπε ο Φρέντ'ι Άστωρ. "Επεισα λοιπόν την Τζίνγκερ Ρόγκερς ν'ι έρθη στ'ο σπίτι μου, της έ- μαθα αυτό τ'ο χορό και κατόπιν τ'ον χορεύαμε μαζί στ'ο μεγαλύτερο νυ- χτερινό κέντρο του Χόλλυγουντ. Είχε άδύνατον ν'ι σ'ε περιγράψω τ'ον ένθουσασιό των "Αμερικανών. Άποθέσασ την μίς Ρόγκερς και την έμαθα ν'ι π'οση συγγαμημένη τ'ην αγαλιά μου. Μ'ε τ'η «Καριόκα» κα- τέκτησα την καρδιά της. Είχα βέβαιος οτι και κάθε άνθρωπος μπορεί ν'ι κερδίση τ'ον έρωτα της αγαπημένης του άν την καταφέρει ν'ι χο- ρέψη μαζί του αυτόν τ'ον άμορφο χορό. Γι' αυτό άλλωστε κι'η «Καριό- κα» διαδόθηκε τόσο γρήγορα σ' όλο τ'ον κόσμο.

—Πράγματι, μου είπε ή μίς Ρόγκερς, ο Φρέντ'ι χορεύει τόσο άμορ- φα, που δέν μπορεί κανείς ν'ι αγαπήσ'η ν'ι τ'ον έχη φίλο.

—Φίλο; τ'ην ώρθησα μ' έρωτήσ'η.

—Μά βέβαια. Τ'ι φαντασθήκατε; Νομίζετε οτι μπορεί μ'α χορεύουσα ν'ι παντρευτή; Ό γάμος είνε μόνο γιά τ'ους άνθρώπους που έχουν κα- ρό και μωρούν ν'ι άρραστούν σ'τη γυναικιά τους. Εμείς δυοτιγής δέν μπορούμε ν'ι κάνουμε παιδά, οίτι ν'ι γιάτίσουμε οικογένεια. Εμίστα ύ- ποχρεωμένοι ν'ι διατηρούμε τ'η φρέια μας, τ'ην έλαστωσιτ'ητά μας και τ'ο κέρ'α μας. Κι' αυτά, καθώς έβρετε, π'ανε περιπ'ατο μ'ε τ'ο γάμο. Θά μπορούσε ν'ι μωρέσει ύστερ' από μ'α σ'ιζυγιά σ'ινη ν'ι χορεύουμε μ'ε τ'ην ίδια έντασιότητα; "Ετσι προτιμάμε ν'ι ζώμε σ'άν δυο αγαπη- μένου φίλοι, που ο ένας προσέχει μ'ι ύπαισθησίση τ'ον άλλον, γιά ν'ι μ'ι τ'ον ζώση...

—Ετοιμάζετε τώρα κανέναν άλλο χορό;

—Ναι, σ' ένα φίλο που γνωρίζετασ από τ'ον καιρό στ'ο Χόλλυγουντ, θά χορεύουμε έναν καινούριο χορό, τ'ον «Κονταντάλ». Είνε ένα ανα- κείμενα «Ροκίτασ» και «Καρόκα» κι' έχει μ'α πολύ γλυκειά μουσική, που θά ένθουσασι τ'ους φίλους τ'ου καινιαιωγράφου.

Δέν θύλησα ν'ι άπασχολήσω περισσότερο τ'ους δυο άστέρες. Τ'ους έμαθα λοιπόν ν'ι συνηθίσουν τίς πρόβες τ'ου νέου χορού τους κι' έβγαυ από τ'η βιλιά τους ένθουσασιένη. Η άρέλια του Φρέντ'ι Άστωρ και τ'η Τζίνγκερ Ρόγκερς μ'ι είχαν κάνει ν'ι ξεχάσω τ'ο θημό μου και τ'ι έδασηκά σ'εβιά μου. Μ'ι είχαν κατακτήσει μ'ε τ'ην άγάθη τους. Και τώρα θά σ'ε δώσω μ'α πληροφορία: Άντ'οι οι περιφ'αμο χορευτά έ- χουν άσφαλίσ'η τ'α πόδια τους γιά τ'ι διακόσιες χιλιάδες δολάρ'α ι....

JEANNE ROUDOT

ΟΙ "ΚΑΤΕΡΓΑΡΗΔΕΣ,, ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 327)

ρούν ν'ι ύπνωτίσουν άκόμη κι' έναν άνθρωπο άπ' άπόστασι δέκα μέτρων! Μά τίς περισσότερες φορές τ'α πράγματα δέν τε- λειώνουν τόσο άμορφα γιά τ'α φείδια. "Εχουν ν'ι παλαίψουν κατόπιν μ'ε τ'ους γονείς τ'ου θυσιαστές τους, οι όποιοι δέν άρ- γούν ν'ι καταλάβουν ποιός έξασάνος τ'ο παιδί τους. Σ' αυτή τ'ην έκβρομή μου μ'ε τ'ον Νταϊτόν, έτ'υχε ν'ι παρακολούθησ'η μ'α τέτοια άληθινή γιγαντομαχία. "Ενα πρωί είχαμε άνεθ'η σ'α δέντρα ενός μέρους, από τ'ο όποιο έέραμε διτι θά περνού- σασ οι λέοντες. Οι Ιθαγενείς είχαν έτοιμα τ'α μωρετά κοντάρια τους κι' έγ'ω τ'ο κυνηγετικό όπλο μου. Σ'ε μ'α στιγμή όμως εί- δεμα έναν τεράστιο πύθωνα κοντά μας ν'ι άέρνεται μ'ε ποσο- χή, ψάχνοντασ ν'ι βρη τ'ο κατάλληλο δέντρο, που θά έσ'ηνη τ'ην ένέβασα του. Μείναινε φυσικά άκίνητοι στις θέσις μας, γιά ν'ι μ'ε έν'ομε πάλι καυμιά τραγική περιπέτεια. Ό πύθων δι- άλεξε ένα δέντρο, που ο κομύος του έβουσιζε μ'ε τ'ο νούδια τ'ου δερματίος του, τυλίχθηκε σ' αυτόν και ποίεινε. "Επειτ' από λίγο, παρουσιάσθηκε μ'α μικρή τίγρις. Φαίνετασ διτι είνε χά- σ'η τ'ι φαλή της, γιάτ'ι γυρίλλε παραπονεμένα και έτοιχε δ'ω κι' έκει, ύην έέροντασ π'ω ν'ι π'άν. Ξασονικά, όταν έφτασε κοντά τ'ο φείδι, στάθηκε άκίνητη, σ'άν ν'ι τ'ην κ'αθισσαν σ'τη θέσι της. Ό πύθων τότε μ'ι άγάς κινήσις, τ'ην π'λοσίασε και τυλίχθηκε γύρω της γιά ν'ι τ'ην πνίξ'η. Μά δέν στάθηκε τυχε- ρός. "Εκείνη τ'η στιγμή άκούσθηκαν δυοσάτι βρυχηθιοι και δυο μεγάλ'ες τίγρις. οι νουέσι τ'ου Αήμιστος τ'ου περ'ιούτ'ι που καθός κατάλαβ'α αναζητούσαν τ'ο παιδί τους, παρομοιάσθηκαν μωροστάτ'ι του. "Ανοις τότε μ'α τρομακτική π'άλη μεταξύ των. Ό πύθων πειν'ι ήταν γουάνε. Μετά από λίγη ώρα, άεοδύ μάτιασα προσπάθησε ν'ι γλυτίσ'η, γυπιόντασ τ'ι τίγρις μ'ε τ'ην ούδ'α του, ώσποθε από τίς τρομακτικές δαγκωματιές τους. Η τίγρις Ικανοποιήμ'ενη, π'ισασ τ'ο παιδί τους και χά- θηκαν π'άλη, μέσα σ'τη ζούγκλα. Αδ'η ή π'άλη ήταν ένα από τ'α πιο μεγαλοπρεπή θέαματα, που άντίκρισσα σ'την Μαύρη "Η- ΠΕΙΡΟ.

Τ'ο κυνήγι τ'ων ληντοκίων κράτησε είκοσι μέρες. "Επειτα γ'οσιμαε στ'ο γωιόδ τ'ων πολεμιστών Γκκοξ γιά ν'ι έκκοισα- σ'ησι. Μά ή περιέριονα δέν μ'ι έσ'ηνε ν'ι άηυσάσ'η. Κι' έτσι, έπειτ' από λίγο, άπ'οναίρετ'ασ τ'ο πολύθενο βασιλέα Νταϊτόν και τ'ράθηκα π'ω θασθεά σ'τη Λιμπερία, γιά ν'ι συναντήσω τ'ους Ριαλουμάτ'ι, τ'ους άνθροποφύγους.

ΟΥΓΙΑΛΙΑΜ ΣΗΜΠΡΟΥΚ

Η ΘΕΩΡΙΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 326)

—Π'ως δ'έν τ'ον ξέρω.

—Σ'εσ έχουν κάνει θεωρία γι' αυτόν;

—Και βέβαια.

Σ'ε λίγο, έπέστρεψε ο Μιχαλάκης.

—Ό κλίβανος, σ'ε δυο λεπτά θά είν' εδ'ω! είπε.

—Ποιός κλίβανος, μ'ε;

—Νά ο κλίβανος, που μ'ε στείλατε ν'ι πάρω!

—Τι ν'ι τ'ον κάνω τ'ον κλίβανο, θρέ σ'ύ! Γιά ν'ι α'ε ψήσω!...

"Η διμοιρία έτραντάγηκε από τ'α γέλια, τ'α όποια τ'ης τίνα- ξαν από πάνω της κάθε κούρασι και στενοχώρια και κακοκε- φιά και έτσι έλαφρη-έλαφρη, άνάρτησε τ'α όπλα και κατέθηκε και πάλιν σ'α γυναικιά.

Σ'ε λίγο έκατοντάδες άνδρων «άλώνιζαν» τ'α γύρω χωράφια και θρονότ'ωνες στρατιωτικές διαταγές και παραγγέλματα άν- τηγόσαν από όλες τίς μεριές...

Ό «στρατός κατεγίνοτο σ'τα έργα τους»!....

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΚΑΤΑΔΙΚΟΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 361)

μεγάλα μάτια τ'ης παιδούλας, που τ'ον κύτταζαν μ'ε ίκωσία.

Νικημένος ύστερα, άπ' τ'ην τ'οση άθωότητα και καλωσύνη τ'ων ματιών αυτών, πέταξε μακριά τ'ο φονικό σ'οπί.

"Η Λίνα γλύστρισε τότε τ'ο άπαλό χέρι της κ'ωσ σ'τη ρο- ζαίσιαμένη παλάμη τ'ου κοκούργου και π'ηδόντασ χαρούμ'ενη τ'ον έσυρε μαζί της ως τ'ην πόρτα.

—"Εγώ δέν φτάνω ως εκεί! τ'ου είπε, δείχνοντάς τ'ου τ'ον σ'υρτή μ'ε τ'ο δαχτυλάκι της. Ξεκλείδωσε εσύ π'ο φτάνει!

"Ο κατάδικος σήκασε τ'ο χέρι τ'ου μηχανικά, δίτασε δυο- τρεις στιγμές κ' ύστερα μονομιάς, άπότομα, τ'ράθησε τ'ο σ'υρτή. Παρευθύς κ' έπ'α τ'ον άνοιξε και τρεις δεμοσφύλακες ώπλισμέ- νοι ρίχτηκαν σ'τον κατάδικο και τ'οδ πέρασαν τίς χειροπέδες. Συγχρόνως, ένας τέταρτος, άρπασε σ'την άγκαλιά τ'ου τ'η Λί- να και τ'ην έσογγιγε μ'ε τρυφερότητα, καταφιλώντας τ'ην.

Μά όταν ή Λίνα είπε, π'ως κι' άλλοι δεμοσφύλακες-πούτρε- σαν έντωμεταξύ-γυποσώσαν μ'ε κλωσιές και θλασθημούσαν τ'ον δραπέτη, ξερώσωνε σπαρακτικά:

—Μη... Μη... μπαμπά!... Πέστε κι' έσεις ν'ι μ'ην τ'ον χτυ- πούν!... "Ηταν μαζί του, και παίζαμε... Είνε πολύ καλός!...

"Ο φύλακας νευριασμένος, είπε τότε σ'τους συναδέλφους τ'ου λίγα λόγια. "Εκείνοι μαλακάσασ κι' έβουσαν τ'ον κατάδικο μ'ε κάποια ήπιότητα μαζί του, έν'ω αυτός έστρεφε τ'α μάτια του σ'την παιδούλα και τ'ην κύτταζε μ'ε άπειρη ελγνωμοσύνη...

Και τότε τ'α μάτια τ'ου δάκρυσαν...

—Τά συγκατητήριά μου, Μπαμπού! είπε μ'α άρα άργότερα, ο διοικητής τ'ης αυλακής τ'ον πατέρα τ'ης Λίνας... Τ'ο κοριτάκι σου γλύτωσε ως εκ θαύματος από τ'ο θάνατο!

—Δοξασιένω τ'ονόμα τ'ου Θεού, κύριε! είπε τρεμουλιαστά ο δεμοσφύλαξ! Φαντασθήτε, διτι ο δυσηχής αυτός πασάρφων κα- τ'άδικος θά κλειστή από ασύριο σ'το φρενοκομείο!...

Πραγματικά, ο κατάδικος έκείνος-καταδικασμένος σ'ε ίσ'η- σ'η δεμα γιά φόνους-είνε π'άθε από δυο-τρεις ήμέρες προη- γουμένους «τάσιν π'ρος άνθρωποκτονίασ», όπ'ως είχε άναγράψει σ'την έκθεσί τ'ου ο φρενολόγος που τ'ον εξέτασε!

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΣΥΜΒΟΥΛΩΝ ΤΗΣ "ΜΙΣ,, ΧΕΠΕΡ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 328)

αυτός ο νέος είνε γάσει τ'ην έμπιστοσύνη σ'τον έαυτό του κι' διτι ήταν τόσο άπογοητευμένος, ώστε δέν τ'οδ ήταν δυνατό ν'ι σκε- θήτι τίποτε. Σ' αυτή τ'ην περίπτωσι, μόνο ή τ'ουφερή συμπαθία μιας γυναικιάς, θά μπορούσε ν'ι τ'ον μεταμορφώση. Τ'ον πασα- κλέσα λοιπόν ν'ι έβρη πάλιν τ'ην άλλη μέρα ν'ι ν'α τ'οδ δ'όσο τ'ο συμβούλιό που τ'ο γραιβάτ'ι. Σ' αυτό τ'ο διάστημα έπισκε- άθηκε μ'α παλιά φίλη του, τ'ην παρακάλεσα ν'ι μ'ε θηθήση και τ'ης έέηνησα τ'ο σ'νεβό του. Θά φονήτι ν'ι συνιθεθ'ι στε- νότερα μαζί του, θά τ'ον περιποίωσαν και σιγά-σιγά δ'α τ'οδ έυ- πνοίσε μέσα τ'οδ όλη τ'η ναοκωμ'ενη θέληση τ'ου και τ'ην δρα- στωσιότητα Δέγνηκε πρόβηνα ν'ι άόσωμε τ'ον άσοπο άπονηρ- τευμένο. "Όταν λοιπόν έκείνος ήθε και μ'ι έπισκεφθηκε πάλι, τ'οδ είπα διτι έπρεπε ν'ι άκούση τ'ην παλιά φίλη τ'ου γιάτ'ι ήταν ή μόνη γυναικιά που τ'ον άνασπύσε πραγματικά κ'ι ήθελε τ'ο κ'ε- λό του. "Εμεινε άσώμωτος υαξύ μου κι' έβουνη άπ' τ'ο νοσάειο μου μ'ε τ'ην έλπιθα σ'την καρδιά του. Πέρασαν έξη ύηνες γωρίς ν'ι λάβω καυμιά είδησι του. Μιά μέρα όόσ'οτα, είδα έναν κα- λωσιμένο άνθροπω ν'ι μπήνη άγνιλοβόλωντασ από τ'η γασά τ'οδ γραφείο ιου και ν'ι μ'ω φίλη τ'α γέλια συνκινημένος. Τ'οδύ- μαξα ν'ι τ'ον άναγνωρίσω. "Ηταν ο άπονηρωμέν'ος νέος που μ'ι είπε παρακάλεσι π'ρο καιού ν'ι τ'ον βοηθήσω. Τ'ώρα ένοαό- ταν π'ε μ'α έταιρεία. Είνε άνακ'ησι τ'η ήθική τ'ου κ'ι είνε έμπ- ιστεσύνη σ'το μέλλον του. Είνε σωθ'η "Η άνάπη τ'ης παλ'ης φί- λης του είνε κάνει τ'ο θάθημα τ'ης. Τ'ον είνε κάνει πάλι εύτυ- χ'ομένο.

ΤΣΑΡΑ ΜΠΕΡΑΥ